

[Frank Jensen]

årligt ville have 200 mio. kr. mindre i udgifter på rentesiden i finansloven, og så kunne Folketinget anvende de 200 mio. kr. til styrkelse af grundforskningen?

Hvis ministeren ikke mener, at Folketinget er i stand til at finde ud af, hvor kvaliteten i forskningen ligger – og det må jeg indrømme at der er kompetente folk uden for dette hus der nok er bedre i stand til end Folketinget; Folketinget kan fordele pengene – så kunne man lægge de penge over til forskningsrådene.

Det er jo ikke mere end 1½ år siden, at vi på baggrund af et initiativ fra ministeren reviderede loven om forskningsrådene og fik strammet op i forhold til formuleringen om, at pengene skulle gives i større klumper, og at man skulle væk fra de meget små bevillinger. Hvis man gav forskningsrådene 200 mio. kr. mere at arbejde med, så er jeg sikker på, at de på baggrund af de fornuftige og dygtige fok, som ministeren har udpeget til at sidde dér, var i stand til at finde ud af, hvor det var, pengene skulle gives, ud fra et kvalitetshensyn.

Det ville vi meget gerne være med til i Socialdemokratiet, men vi er bundet op på, at regeringen vil have denne fondsdannelse, hvilket der i hvert fald ikke er nogen nationaløkonomiske eller regnskabstekniske begrundelser for, for man kunne nå nøjagtig samme effekt på finansloven, som vi netop har gennemgået. Det håber jeg at ministeren er enig med mig i – ministeren har jo også gået på et universitet.

Men når begrebet mistillid kommer ind i debatten – ministeren siger, at Socialdemokratiet og andre har forholdt sig kritisk til fondsdommen, og at vi nærer mistillid til denne fondsbestyrelse – så er det jo, fordi de folk, der allerede sidder i forskningsrådene, kunne lave dette arbejde. Men det ønsker regeringen ikke, og det må der jo ligge en eller anden politisk begrundelse bag. Det kan ikke kun være ud fra et forfængelighedshensyn som, at man gerne vil sætte sig varige spor som minister, at man har sådan en mindefond. Der må ligge en eller anden politisk begrundelse, og det kan for os at se kun være en mistillid til det system, der allerede eksisterer, med hensyn til at fordele de penge, som Folketinget vil afsætte.

Vores yderligere bemærkning var, at der altså skæres – og det vil jeg gerne bede ministeren om at bekræfte, det er i hvert fald de tal, vi har kunnet få fra forskningsafdelingen i ministeriet

– 175 mio. kr. på samtlige forskningskonti i indeværende finansår eller den finanslov, der skal vedtages om kort tid her i Folketinget. Det bekymrer os stærkt, at vi stadig væk stiller krav om produktivtetsbesparelser på grundforskning på 2,2 pct. Det er et helt vanvittigt begreb at bruge på grundforskning. Det vil jeg gerne høre ministerens kommentar til og til, om der ikke er behov for at få taget disse produktivtetsbesparelser op til overvejelse her i Folketinget.

Rahbæk Møller (SF):

Ministeren var jo rimelig åben, og det var han vel også nødt til efter den behandling, hans forslag fik ved førstebehandlingen. Derfor vil jeg også kvittere med at gå ind i en dialog og derfor ikke koncentrere mig om denne bestyrelsestanke, for her er det jo klart at ministeren og jeg er uenige. Jeg kender godt ministerens tanker om, at alle problemer løses, bare vi får en bestyrelse med repræsentanter for erhvervslivet, de har ikke den filosofi, men jeg kunne forstå, at ministeren var åben over for, at nogle af pengene godt kunne placeres på universiteterne, og jeg forstår, at de fleste penge skal placeres på universiteterne, men det er jo dér, en af misforståelserne kommer, for, siger ministeren, man regner med 4-6 institutter; jamen det er det, når man har 200 mio. kr. og regner ud, hvad et institut koster, så får man det antal. Kære minister, situationen på universiteterne er, at vi har masser af institutter, som indtil for nylig var overordentlig stærke, men som nu er ved at dø, fordi de ikke kan forny forskerstaben. Samtidig har vi et efterhånden meget stort antal højt kvalificerede yngre forskere, som gør alt, hvad samfundet beder dem om. De får Ph.D.-graden, bliver doktorer, publicerer internationalt, kommer til kongresser osv., men de må bare leve af dagpenge og tilfældige småopgaver.

Hvis vi tager disse to ting sammen, kunne vi med få midler mange steder skabe nye institutter. Derfor koster det ikke det samme at genoprette nogle ting på universiteterne, som det koster at skabe institutter helt fra grunden af, men det er bemærkningen om, at man skal skabe fra grunden af, vi ikke kan forstå.

Så er der to kontante spørgsmål, jeg godt vil stille. Det ene er – det stod ikke her, men i det oplæg, som regeringen kom med til forhandlingerne med Socialdemokratiet i efteråret – at